

les seves altres despeses; i la poca motivació dels professors dels Instituts de B.U.P. i dels centres de F.P., a qui encara s'ha de convèncer de la importància cabdal que té el cinema -i, per extensió, el món de la imatge- a la nostra societat.

Aquest Cine-Club assistí a totes les reunions de comarques que l'antiga Vocalia Catalano-Balear organitza a començaments dels setantes, quan, en plena febre de les sales d'art i assaig, el cineclubisme de què parlàvem al principi d'aquest escrit estava ja en crisi. Assistiríem també a les assemblees generals dels anys següents i, fins i tot, a algunes de les de les darreries dels setantes. Una constatació: ni els nostres criteris eren els de la Vocalia ni el nostre tarannà el dels altres cine-clubs assistents. Els seus objectius i els nostres no coincidien. No per això som insolidaris. Malgrat que segueixen havent-hi divergències de criteri amb l'actual Federació Catalana, hi continuem mantenint sovintejats contactes. I malgrat que no participem del corrent actual dels cine-clubs

-bastants d'ells convertits quasi només en centres d'exhibició-, estem disposats a col.laborar-hi, a la mesura de les nostres possibilitats, en tot el que la nostra experiència pugui tenir d'útil.

Quatre sessions el curs 63-64, un centenar aproximat als darrers cursos. Vint anys de feina i la mirada posada en el futur. Cine Club Sabadell és una entitat privada finançada bàsicament per les quotes dels seus socis. Fa una mitjana de dues sessions setmanals. Els seus locals de projecció són actualment l'Auditori de la Caixa d'Estalvis i el Teatre Municipal "La Faràndula". La sessió en col.laboració amb la Filmoteca es fa al cinema Imperial. L'estatge social és a l'edifici de l'Obra Cultura de la Caixa d'Estalvis, carrer D'En Font, 1, 1er. pis. L'actual Junta de l'Entitat està formada per Montserrat Berbel, Pere Cornellas, Joan Antoni Ferran, Jordi Graset i Jordi Jubanteny.

CINE CLUB SABADELL

Francesc Trabal Benessat - "L'any que ve"

En les edicions de "Quaderns Crema" veiem reeditada l'obra de Francesc Trabal, "L'Any que ve" obra que inicià el 1925 la col.lecció intitolada "La Mirada" editorial mantinguda per l'anomenat Grup de Sabadell conegut ensems amb els noms de: Cor de Sta. Rita, i Grup Trabal, grup, que qui ara escriu, n'era un dels components. En aquells moments restàvem classificats com a un grup que nodria una autoria de diguem-ne extemporàniament, desocupats i que servíem plenament a uns estímuls d'alliberació i amb la pretensió de servir a un nou sentit d'art autòcton i que somniàvem amb un allunyament, recessió natural d'una societat conformista. Joan Oliver (Pere Quart), ens defineix com a "una colla donada, a més, a la plagassitat i a la facècia i que pretenia una revolució cultural i social, colla a la que Josep Carner batejà ampulosa-

ment amb el títol de: Confraria de l'Humor Suprasensible.

De la vida i fets d'aquest grup qui n'ha més encetadament descrit el fer i el desfer, fou l'Andreu Castells en l'obra meritòria de l'Art Sabadellenc i en el que s'inclouen els noms de: Francesc Trabal, Armand Obiols, Ricard Marlet, Antoni Vila Arrufat, Lluís Parcerissas, Joan Garriga (Joan David) i Miquel Carreras; per tant, a aquesta obra remeto el lector.

La revista TS, publicació de l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell i la d'Amics de les Arts de Terrassa en el n.º 2 de l'any I i data Febrer del 1974 insertà un article-interviu amb qui ara escriu aquestes notes i que es una reafirmació de les dades inscrites per A. Castells. Aquest darrer classifica l'obra com que es tracti d'un volum d'escàndol per la mentalitat de públic i actors que té al seu favor, l'explosió, revolució i autodeterminació del que pot ésser l'Escola d'Humor Sabadellenc, a la qual no és excepció la plàstica.

Humor, naturalment, d'ala blanca, afeminat i enemic total del negre. L'Humor de "L'Any que ve" que aleshores s'havia avançat trenta o quaranta anys i que indignà els homes en aparença sensats, als temerosos.

Més aprop dels nostres dies, Joaquim Molas qualifica tal obra com a "extravagant".

Un fons semidadaista incriminat a un surrealisme crea i a l'ensems di-

buixa aquest humor com un tast d'absoluta arbitrarietat i que estabilitza el mètode seguint el criteri enunciat al seu dia per Tristan Tzara (poeta romanès fundador del moviment Dadà) que a l'any 1916 pronuncia un manifest i que en un dels seus punts bàsics deixà escrit: "Sóc contra els sistemes; el més acceptable de tots els mètodes és el de no tenir-ne cap per principi", insinuant que, el moviment DADA sols es proposa renovar les consciències, per tal de dur-les a un sentit de major responsabilitat".

La gestació de "L'Any que ve" no fou premeditada, el fet en si fou conseqüent als moments en què les converses entre companys giraven a l'entorn de les íntimes esgarrifances que simplement servien a un passar el temps i justificaven un acrobatisme surrealista i que pràcticament no tingué un franc arrelament, tota vegada que la col.lecció subsegüent "La Mirada" no seguí en cap de les seves obres l'humorisme directiu, així, la recerca de formes representada per les de Josep Carner, Carles Riba, Pere Quart, Josep Pla, etc. àgils de composició, enfocaren uns camins en els que una actitud espiritual completava una serenitat formalista i una serenitat mediterrània, ben lluny de tot allò que defineix l'extraversió.

Joan Garriga Manich

L'eloqüència.

Com hi ha déu de redós!

EL QUADERN MONOGRÀFIC dedicat al doctor MIQUEL CRUSAFONT i PAIRÓ, apareixerà a finals del pròxim mes de març.

En aital número s'hi aplega un estol de col.laboracions -degudament i àmpliament il.lustrades- en les quals es glosen les múltiples facetes -humanes i científiques-d'aquest sabadellenc de renom universal.